IGNIS

de Robert Coller

Strada Luminii este una din aleile micute din centrul Bucurestiului, situata chiar acolo unde nu o poti percepe decât printr-o coincidenta nefericita sau daca nevoia te împinge sa ajungi acolo. Nu am aflat de ea decât dupa ce au început lucrarile pe Eminescu si nu puteam sa fac traseul pâna la Romana decât printr-un mic ocol. Acel mic ocol m-a dus pe Luminii, pe lânga câteva casute mai mult sau mai putin darapanate. Dupa un timp mi-au cazut ochii pe placuta de un albastru murdar pe care scria cu litere pe care sa le vada tot chiorul Strada Luminii si asa am aflat. In noaptea despre care vreau sa va povestesc, am avut ocazia sa îmi pun memoria la încercare, caci viata m-a împins spre o anume locuinta de pe respectiva strada.

Cu doua sau trei zile înainte am primit un telefon, de la un anumit om Virgil Negroiu, care spunea ca a obtinut numarul meu de la o cunostiinta a mamei mele si îmi solicita ajutorul. Sunt medic si natura profesiei mele nu îmi permite sa refuz o rugaminte asa de usor. Mama mea murise cu doi ani în urma asa încât mi-am permis sa îl întreb de ce nu m-a sunat mai demult. Explicatia parea suficient de plauzibila. Fiica lui se îmbolnavise recent, si nici un doctor pe care-l cunostea nu fusese în stare s-o ajute. Cautând alti si alti medici, mi-a descoperit numarul si m-a sunat.

Vocea îi era suficient de disperata sa dea un plus de veridicitate spuselor.

Asa ca l-am crezut. Am avut dubii la început, ce-i drept, dar pâna la urma constiinta si experienta au învins. Mi-a dat adresa si am descoperit ca locuiau suficient de aproape de mine un motiv în plus sa le pot face o vizita cât de curând. Am stabilit ora la care urma sa-i vad si am stabilit locul : Strada Luminii.

Trebuie sa adaug aici ca ziua s-a nimerit a fi ziua mea onomastica. Dupa ce în ciuda refuzurilor mele vehemente am baut împreuna cu ai mei un pahar de sampanie si am mâncat niste tort, mi-am luat trusa si am pornit.

Nu fac decât un sfert de ora de la mine pâna pe Luminii.

Dar atunci mi s-a parut o vesnicie. Putin dupa ce am plecat, becurile stâlpilor din jur pâlpâira simultan de câteva ori si se stinsera. Ramasesem pe întuneric.

Nu avea rost sa ma întorc pentru atâta lucru, cu toate ca daca as fi stiut ce ma asteapta probabil ca m-as fi razgândit. Dar în ciuda beznei ce ma învaluise am continuat. Curând mi s-au obisnuit ochii si puteam sa merg fara prea mare dificultate. Strada Mihai Eminescu era, în mod straniu goala. Nici tipenie de om nu se vedea. Niciun cersetor urinând pe la conturi, nici o pisica pe lânga straturile de gunoi. Câteva ciori au zburat pe deasupra mea, parca în aceeasi directie spre care mergeam eu. In rest nici o miscare.

Când am ajuns pe Luminii un câine a început sa scheaune. Nu i-am dat prea mare importanta, ci am început sa caut numarul cu pricina. Când l-am gasit, am simtit o mica strângere de inima. Era o casa micuta, veche, cu diverse sculpturi la colturi, lânga care era un santier. Observasem de mai multe ori locul respectiv, însa niciodata nu credeam ca locuieste cineva acolo. Nu pot spune ca era o casa darapanata ci doar veche. Pot spune cu sinceritate însa ca sculpturile pareau a se uita la mine.

Am ignorat însa astfel de senzatii stupide si am continuat prin a cauta soneria. Câinele contiua sa scheaune si chiar începuse sa ma enerveze. Nu am gasit o sonerie. Usa era masiva, din lemn vechi. Am batut usor în ea. Nimic.

Vroiam sa bat din nou când, fara pic de zgomot, se deschise.

-Buna seara..., am început eu si vorbele mi se oprira în gât.

-Buna seara, spuse barbatul mic, slab, cu o barba ce îi ajungea pâna la glezne care deschisese usa.

Am reusit sa ma smulg din socul initial ca sa ma prezint, apoi i-am spus motivele pentru care am venit. Omuletul a clatinat din capul chel rânjind.

Parea un pitic siret dintr-o poveste.

-Eu nu stiu nimic, spuse el hotarât.

-Este casa familiei Negroiu, nu? am întrebat eu nesigur.

-Da, da, da...

-Dumneavoastra sunteti domnul Virgil?

Omuletul ma privi lung apoi scoase un râs ca un scheunat.

-Eu? Nu, nu, nu....

Isi drese vocea, îmi întoarse spatele si pentru un moment am crezut ca vrea sa închida usa. Dar n-a fost sa fie atât de simplu. Omuletul îsi puse ambele mâini la gura si mugi de parca ar fi fost pe câmp:

-VIRGILEEEE!

Tacere. Omuletul se întoarse spre mine si chicoti.

-Vine imediat. Poftim... intra.

Si cu un gest larg, aproape caricatural, ma pofti înauntru. Afara câinele se oprise din scheunat.

Am pasit în holul de la intrare, surprins sa descopar acelasi tip de sculpturi ca si afara, privindu-ma din colturi. Omuletul a închis usa în spatele meu la fel de lent cum o deschisese si se oferi sa îmi ia jacheta. I-am dat-o cu o oarecare reticenta si miscându-se repede o agata într-un cuier micut. Nu am putut sa nu observ ca nu mai erau alte haine.

Omuletul îmi zâmbi larg apoi, firele din barba lunga facându-i rânjetul sa para putin sinistru.

Nu era prea multa lumina. Câteva lumânari ardeau pe o masa în camera alaturata un fel de casa a scarilor, ce facea casa în sine sa para mai mare pe dinauntru decât pe dinafara. Nici acum nu-mi pot da seama daca era sau nu o iluzie oricât de ciudat ar suna asta.

Am asteptat. Omuletul nu facu nici un gest, pur si simplu stând si zâmbindu-mi de parca s-ar fi asteptat la vreo lauda deosebita. L-as fi laudat daca mi-as fi gasit cuvintele. Fusesem însa prea socat. Nu asta era comportamentul unor oameni disperati care cautau un doctor !

-Buna seara, domnule doctor. Sunt deosebit de bucuros ca ati venit.

Vocea ma facu sa tresar.

O silueta înalta statea sprijinita de masa. Lumina lumânarilor se rasfrângea pe un corp masiv, cu o musculatura aparte. Nu parea genul de om care si-ar fi obtinut tinuta mergând zi de zi la o sala de forta. Parea genul de om care s-a nascut asa. Muschii se conturau frumos si natural pe sub o camasa cu mâneci scurte iar parul scurt, cârliontat, era alb ca varul. Lucru ciudat, de altfel, pentru un om atât de tânar, am gândit atunci.

-Virgil Negroiu, se prezenta barbatul venind spre mine si întinzându-mi mâna.

Am vorbit la telefon.

Mi-a strâns mâna dând dovada nu de forta ci de fermitate.

-Sper ca unchiul meu nu v-a facut probleme. E batrân si...

Omuletul pufni dispretuitor.

-Nicidecum, am spus eu cu o tentativa de zâmbet.

Vocea lui nu avea acelasi timbru disperat pe care-l abordase la telefon.

-Fiica dumneavoastra... E mai bine?

Domnul Negroiu se încrunta usor. Apoi îmi zâmbi din nou.

-Putin. Este sus. Haideti sa o vedeti.

L-am urmat pâna la scari. In spatele nostru, batrânul ramase lânga usa. Pot sa jur ca rânjetul i se latise putin.

Scarile erau cufundate în penumbra. Din loc în loc, chipuri cioplite în pietra pareau ca se uita la mine. Când am ajuns sus, doua statui masive stateau de straja la capatul scarilor. Chipurile lor pareau atât de reale încât ma facura sa tresar când o aruncatura nefericita de umbre îmi dadu impresia ca una din ele clipi. Virgil Negroiu nu scoase un cuvânt. M-a condus la usa unei camere si o deschise. Inauntru era bezna.

-Magda? sopti barbatul. A venit domnul doctor.

Nici un raspuns.

-Va rog sa ne scuzati, dar s-a întrerupt curentul si pe Magda o deranjaza lumina lumânarilor.

Am aprobat din cap întelegator, nestiind ce sa spun. Apoi Negroiu îmi facu semn sa intru.

In camera era o bezna desavârsita dar ochii mei se obisnuira curând cui întunericul si putui distinge o silueta întinsa pe un pat. Faptul ca nu aveam lumina era un inconvenient major dar am încercat sa îl ignor.

-Magda? spuse Negroiu. Magda? A venit doctorul.

Un geamat scurt. Fata se trezise.

-Da? spuse o voce feminina putin ragusita. Bine ai venit, doctore.

Nu stiam ce sa-i raspund.

-Buna seara, am spus într-un final. Cum va simtiti ?

Fata chicoti usor în întuneric.

-Mai bine ca ieri. Cred ca am febra. Mi-e cam frig.

-Am înteles ca au fost si alti doctori sa va vada.

Urma o clipa de tacere cuidata.

-Da, interveni Negroiu. Da, au mai fost. Dar nu am primit nici un raspuns clar.

Speram ca...

Lasa fraza neterminata. Am aprobat din cap, constient în chip straniu ca ma vede.

M-am apropiat de pat si, pipaind am pus mâna pe fruntea fetei.

Era rece ca gheata.

-Nu aveti febra.

De asta cel putin eram sigur. Am început sa cotrobai în trusa, cautând stetoscopul.

-Doctore, va pot pune o întrebare? zise fata.

Dupa un moment enervant de lung am reusit sa gasesc obiectul cautat.

-Da, spuneti.

-Cât de dispus sunteti sa credeti în ceva?

Era o întrebare ciudata.

-Depinde. In ce anume?

-In ceva ce nu va puteti explica.

-Nu stiu. Probabil ca ar trebui sa vad mai intâi asa ceva. Inca nu mi s-a întâmplat.

Fata chicoti însa nu spuse nimic.

Cerându-i voie, am asezat usor stetoscopul pe pieptul ei, la fel de rece ca si fruntea.

Nu auzeam nimic. Iar când spun nimic ma refer la tacere deplina. Am plimbat stetoscopul pe toracele micut, cerându-i de câteva ori sa inspire. Nimic. Deja în mintea mea nu mai existau decât exclamatii de uimire. Deja mi se facuse inima purice iar când am dus stetoscopul la propriul meu piept am descoperit-o batând nebuneste. Stetoscopul functiona perfect.

L-am scos din urechi, trântindu-l în geanta si i-am apucat încheietura. Era rece. Atât de rece încât m-a trecut un fior când am atins-o. Rece si lipsita de puls.

Fata râse usor, apoi ofta.

-Poate doctorul are nevoie sa vada... Tata, aprinde lumina te rog.

Un pocnet scurt din degete.

Lumânarile se aprinsera toate deodata. Orbit brusc, m-am dat câtiva pasi înapoi. Nu a fost însa o decizie prea

înteleapta fiindca de acolo, de la distanta aceea, puteam vedea în întregime patul si persoana ce zacea în el.

Printre paturi zacea o fata slaba, livida chiar, cu un par la fel de alb ca al tatalui sau. Ochii îi erau închisi iar buzele formau un zâmbet slab. Intr-o clipa mintea mea exploda într-o mare de panica.

Magda Negroiu era moarta.

Am început sa tremur. Mâinile mele nu mai ascultau de mine. O parte din ratiune îmi spunea ca trebuie sa stau, ca trebuie sa încerc tot posibilul sa o salvez, însa o alta parte a aceleiasi ratinuni îmi spunea ca nu avea rost. Mintea mea striga ca este imposibil, însa sufletul soptea ca este adevarat. Magda Negroiu era moarta de cel putin o zi.

M-am întins, am luat trusa de pe pat si cu un mers ce parea mai degraba spasmotic m-am îndreptat spre iesire. Insa nu am reusit sa scap. Doua mâini m-au apucat ferm de umeri si chipul ciudat de tânar al unui barbat cu parul alb mi-a aparut în fata. La coltul ochilor îi aparusera lacrimi.

-Multumesc, spuse Virgil Negroiu.

Cu un singur cuvânt, mintea mea se prabusi într-un calm straniu. M-am oprit din tremurat si l-am privit tâmp, citind durerea din ochii lui, citind o recunostiinta pe care nu eram capabil s-o înteleg. Mi-a facut semn sa ies din încapere si l-am ascultat. Ma conduse jos, unde batrânul ne privi rânjind.

Pe masa de lânga scari doua cani mari de ceai scoteau aburi. Ne-am asezat pe scaunele de lemn frumos lucrate si am savurat ceaiul în tacere. Orice om sanatos ar fi fugit cât mai departe de locul acela. Eu am ramas. Când am constientizat acel gând, am fost surprins sa constat ca zâmbeam.

Am terminat repede ceaiul si domnul Negroiu l-a rugat pe omulet sa mai aduca.

Odata ce acesta disparu pe una din usi, barbatul carunt ma privi îndurerat si îmi întinse o mâna din nou.

-Ma numesc Virgil Andrei Negroiu. Pe fiica mea o chema Andreea Magdalena.

Asa îsi începu discursul. Mi-a povestit multe lucruri pe care nu le pot relata aici. Multe din ele nici nu le-am înteles. Multe din ele erau doar lucruri pe care un tata îndurerat le spune unui prieten de încredere. Eu l-am ascultat în tacere. Iar când am terminat ceaiul eram deja un alt om.

-Poti înfaptui multe lucruri daca ai încredere în tine.si mult mai multe lucruri daca are si altcineva încredere în tine. Poti chiar sa...

Tacu subit. Imaginea tinerei Magda îmi fulgera prin fata ochilor. Suferise.

Suferise mult si murise cu zâmbetul pe buze. Am aprobat din cap si m-am ridicat. Virgil Negroiu ma privi îndelung apoi se ridica si el. Ma conduse pâna la usa, si astepta sa ma îmbrac. Apoi îmi deschise si pasi cu mine afara.

-Multumesc, spuse din nou si îmi strânse mâna prieteneste. Ai... grija.

Apoi pocni din nou din degete.

Becurile se aprinsera toate simultan dar de data asta nu mai tresarisem. Micuta strada Luminii deveni din nou demna de acest nume. Am plecat fara sa ma uit înapoi. Stiam ca ma privea împreuna cu suita de chipuri împietrite ale casei.

Simteam ca eram complet alt om fata de cel care sosise aici cu câteva ore în urma.

Iar acum, când stau si scriu aceste rânduri, sunt sigur.

Daca m-as privi în oglinda, firele de par albe mi-ar confirma asta.

A trecut un an de la noaptea cu pricina. Daca treci acum pe Strada Luminii poti zari o casa relativ micuta, lânga un santier înca în lucru. Casa nu are nimic deosebit. Peretii netezi si o usa masiva te întâmpina destul de primitor.

Chipurile împietrite au disparut lasându-mi în urma doar o vaga senzatie de îndoiala asemenea unui vis.

Insa stiu ca nu a fost un vis. Chiar acum, am în fata o lumânare. Pocnesc din degete se aprinde. Pocnesc din nou se stinge. O singura dorinta este necesara. Un singur gând. Atâtea lucruri poti înfaptui cu un simplu gând...

Trebuie doar sa ai încredere în tine. Insa uneori nu este suficient. Trebuie ca altcineva sa creada si prin încrederea sa sa-ti dea si tie încredere. Asta am facut eu pentru Magda Negroiu. Si nu pot decât sa presupun ca asta a facut Virgil Negroiu pentru mine.

Ma numesc Andrei, si acum la un an dupa cele întâmplate, am învatat ce sunt cu adevarat. Sau, mai degraba ce as putea fii.